

Уместо речи уредника

СЕЋАЊЕ НА АНДРИЋА

(Иво Андрић је умро 13. марта 1975)

Такав је живот да човек често мора да се стиди онога што је најлепше у њему и да управо то сакрива од света, па и од оних који су му најближи.

Оно што је најлепше на искреној и дубокој љубави, на којој је све лепо, то је да у односу према ономе кога волимо ни једна наша мана не долази до израза. Много шта што је зло у нама ишчезава а оно што је добро устостручи се.

Оно што може и бити и не бити увек се, на крају крајева, покори ономе што мора бити.

Живети у страху, у кајању, у сталном страху од страха, не моћи ока склопити и не моћи душом данути, и при свему томе радити и смејати се и разговарати, то значи за људе као ја живети и успевати међу светом.

Има жена које су неугледне и опоре на очи, као сеоски хлебац, али крију у себи велику и здраву сласт за онога ко се не да збунити спољашњошћу него гледа и осећа дубље и стварније.

(Знакови поред пута)